

E al naibii de frig și nu prea e timpul potrivit pentru vânătoare.

Mă trece un fior. Îmi trag eșarfa mai sus, îmi acopăr gura și îmi șterg fulgii de zăpadă de pe gene. Apoi izbesc cu gheata skateboard-ului electric. Placa e veche și uzată, la fel ca toate lucrurile mele. Vopseaua albastră aproape că s-a dus de tot și se vede plasticul ieftin de sub ea, dar încă rezistă, iar când apăs mai tare cu călcâiul, reacționează în sfârșit, azvârlindu-mă în față în timp ce mă strecor printre două rânduri de mașini. Părul meu strălucitor, în culorile curcubeului, îmi biciuiește fața.

— Alo! strigă după mine un șofer căruia îi depășesc mașina. Privesc peste umăr și-l văd amenințând cu pumnul prin geamul deschis. Erai să mă zgârii!

Prefer să mă întorc și să-l ignor. De obicei sunt o persoană mai amabilă – sau cel puțin aș fi strigat niște scuze. Dar în dimineața asta mă aștepta o hârtiuță galbenă lipită pe ușa apartamentului, iar cuvintele de pe ea erau scrise cu litere gigantice.

Cu alte cuvinte, am întârziat cu chiria aproape trei luni. Dacă nu pun rapid mâna pe 3.450 de dolari, îmi petrec weekendul în stradă.

Asta ar strica ziua oricui.

Mă înțeapă obrajii de la vânt. Tăiat de colțurile zgârie-norilor, cerul devine tot mai cenușiu, iar în doar câteva ore fulgualia se va transforma într-o ninsoare în toată regula. Mașinile aglomerează străzile – un șir nesfârșit de semafoare și claxoane de aici până în Times Square. Ocazional, sunetul strident al fluierului unui polițist de la circulație întrerupe haosul. Aerul e sufocat de mirosul gazelor de eșapament, iar dintr-o gură de aerisire din apropiere țâșnesc aburi. Oamenii se îngheșuie pe trotuare. Elevii care se întorc de la școală sunt ușor de identificat, punctând mulțimea cu ghiozdanele și căștile lor supradimensionate.

Teoretic, ar trebui să mă număr printre ei. Ar fi fost primul meu an de colegiu, însă am început să chiulesc după ce a murit tata și am renunțat complet acum câțiva ani. (OK, fie, în principiu, am fost exmatriculată. Dar jur c-aș fi renunțat oricum – vă spun mai multe despre asta mai târziu.)

Îmi verific telefonul, concentrată iar la vânătoare. Acum două zile, am primit următorul mesaj:

ALERTĂ de la Inspectoratul de Poliție New York!
Mandat de arestare emis pe numele Martin Hamer.
Recompensă 5.000 \$.

Poliția e atât de ocupată cu rata crescută a infracțiunilor de stradă, încât nu are timp să vâneze pe cont propriu orice găinar, precum Martin Hamer, care e căutat fiindcă a pariat pe Warcross, a furat bani și ar fi vândut droguri ca să-și finanțeze acțiunile. Așa că, o dată pe săptămână, polițaii trimit un mesaj

ca ăsta, o promisiune de recompensă pentru oricine prinde infractorul cu pricina.

Aici intru eu în scenă. Sunt vânător de recompense, unul dintre cei mulți din Manhattan, și mă străduiesc să-l prind pe Martin Hamer înaintea altuia.

Oricine a trecut prin vremuri dificile înțelege felul în care un șir infinit de cifre mi-a făcut mintea să zbârâie. O lună de chirie în cel mai prost apartament din New York: 1.150 \$. Mâncarea pe o lună: 180 \$. Electricitate și internet: 150 \$. Cutii cu macaroane, ramen și Spam rămase în cămară: 4. Și tot așa. Pe lângă toate astea, datorez 3.450 de dolari chirie neplătită și 6.000 de dolari la bancă.

În contul meu au mai rămas 13 dolari.

Nu e tocmai genul de lucruri de care să se îngrijoreze o fată de vârsta mea. Ar trebui să mă stresez cu examenele, cu termenele de predare a proiectelor. Să-mi fac probleme dacă mă voi trezi la timp.

Dar nu pot spune că am avut o adolescență tocmai normală.

Cinci mii de dolari: în mod evident, cea mai solidă recompensă din ultimele luni. Pentru mine, parcă ar fi toți banii din lume. Așa că, în ultimele două zile, nu am făcut altceva decât să îl urmăresc pe tipul ăsta. Am pierdut patru recompense la rând luna asta. Dacă o pierd și pe asta, o să am probleme mari.

Turiștii ăștia mereu blochează străzile, mă gândesc când sunt nevoită să înconjur pe o străduță și nimeresc drept în Times Square, unde rămân în urma unui conglomerat de taxiuri oprite la o trecere de pietoni. Mă înclin în spate pe placă, mă opresc și mă întorc cu dificultate. Arunc din nou o privire la telefon.

Acum câteva luni, am reușit să sparg directorul principal al jucătorilor de Warcross din New York și am sincronizat toate datele cu hărțile de pe telefonul meu. Nu e greu,

dacă te gândești că suntem cu toții conectați unii cu ceilalți, într-un fel sau altul. Doar că durează foarte mult. Trebuie să-ți croiești drum într-un cont, apoi să te conectezi la prietenii săi, apoi la prietenii *prietenilor* și, în sfârșit, poți găsi orice jucător din New York City. Acum, am reușit să localizez ținta, însă telefonul meu e o chestie crăpată și deteriorată, cu o baterie antică, pe sfârșite. Încearcă mereu să intre în repaus, ca să economisească energie, iar ecranul e atât de întunecat, că nu văd nimic.

— Trezirea, mormăi, încruntându-mă la pixeli.

În sfârșit, sărmanul telefon scoate un mârâit slab, iar indicatorul roșu de locație se actualizează pe hartă.

Îmi croiesc drum afară din ambuteiaj și calc puternic placa. Protestează o secundă, apoi prinde viteză înainte și nu mai sunt decât un punct în marea agitată de oameni.

De îndată ce ajung în Times Square, sunt înconjurată de ecrane – o lume de neon și sunet. În fiecare primăvară, Campionatul oficial de Warcross debutează cu mare fast, iar două echipe de jucători versați concurează într-o etapă numai cu celebrități. Ceremonia de anul acesta are loc deseară, în Tokio, așa că toate ecranele se concentrează astăzi pe Warcross, într-o frenezie de jucători faimoși, reclame și montaje ale celor mai importante momente de anul trecut. Ultimul videoclip al lui Frankie Dena, cel mai nebunesc, e difuzat pe una dintre clădiri. E îmbrăcată ca avatarul ei de Warcross – într-un costum ediție limitată și o pelerină din plasă strălucitoare – și dansează cu un grup de afaceriști îmbrăcați în roz, la patru ace. Sub ecran, turiști încântați se opresc să se fotografieze cu un individ îmbrăcat în echipament de Warcross fals.

Un alt ecran îi prezintă pe cinci dintre cei mai faimoși jucători care concurează în această seară. Asher Wing, Kento Park,

Jena MacNeil, Max Martin și Penn Wachowski. Îmi dau capul pe spate și îi admir. Fiecare e îmbrăcat, din cap până-n picioare, în cele mai moderne haine ale sezonului. Îmi zâmbesc, cu gurile suficient de mari ca să înghită orașul, și îi privesc declarând că băutura aleasă în acest sezon e Coca-Cola. Cu toții au doze în mână, iar dedesubt se derulează textul:

JUCĂTORII DE WARCROSS DE TOP SOSESC LA TOKIO, PUNÂND LA CALE DOMINAȚIA MONDIALĂ

Trec de intersecție și ajung pe o străduță. Ținta mea, un punctuleț roșu pe telefon, se mișcă iar. Se pare că a intrat pe 38.

Mă strecor prin traficul de pe alte câteva străzi și într-un final ajung, oprindu-mă lângă un chioșc de ziare. Punctul roșu se află pe clădirea din fața mea, chiar deasupra ușii unei cafenele. Îmi trag eșarfa și oftez ușurată. Aerul înghețat îmi transformă respirația în aburi.

— Te-am prins, șoptesc, și îmi permit să zâmbesc, gândindu-mă la recompensa de 5.000 de dolari.

Sar de pe skateboard-ul electric, îi scot curelele și mi-l atârן pe umăr, unde mi se lovește de rucsac. E cald încă, iar căldura lui mi se strecoară prin hanorac. Îmi arcuiesc spatel, bucurându-mă de ea.

Trec pe lângă chioșcul de ziare și arunc o privire la titluri. De obicei le verific, căutând știri despre persoana mea favorită. Mereu găsesc ceva. Și acum e pe coperta uneia dintre reviste: e un tânăr înalt, care se relaxează într-un birou, îmbrăcat cu pantaloni de culoare închisă și o cămașă cu guler apretat, cu mânecile rulate peste coate, cu chipul ascuns de umbre.

Dedesubt se află emblema Henka Games, studioul care a creat Warcross. Mă opresc și citesc titlul.

HIDEO TANAKA ÎMPLINEȘTE 21 DE ANI

O PRIVIRE ÎN VIAȚA PERSONALĂ A CREATORULUI WARCROSS

Inima mi se oprește. E un sentiment familiar la vederea numelui idolului meu. Păcat că nu am timp să mă opresc și să răsfoiesc revista. Poate mai târziu. Mă îndepărtez fără chef, îmi ajustez rucsacul și placa și îmi trag gluga pe cap. Ferestrele de sticlă pe lângă care trec oglindesc o imagine distorsionată a mea: fața alungită, blugii închiși la culoare întinși prea mult, mănuși negre, ghete vechi, o eșarfă de un roșu spălăcit înfășurată în jurul hanoracului negru. Părul multicolor mi se revarsă de sub glugă. Încerc să-mi imaginez cum aș arăta pe coperta unei reviste.

Nu fi proastă. Îmi alung gândul ridicol, îndreptându-mă spre intrarea în cafenea, și trec la verificarea mentală a listei de unelte din rucsac.

1. Cătușe
2. Lansator de cabluri
3. Mănuși cu vârfuri metalizate
4. Telefon
5. Haine de schimb
6. Pistol cu electroșocuri
7. Carte

Într-una dintre primele mele vânători, ținta mea a vomitat pe mine după ce îmi folosisem pistolul cu electroșocuri (#6) pe el. De atunci, am început să iau cu mine haine de schimb (#5). Două ținte au reușit să mă muște, așa că, după câteva injecții antitetanos, am adăugat mănușile (#3). Lansatorul de cabluri (#2) e pentru a ajunge în locuri dificil de ajuns și pentru a prinde

oameni dificil de prins. Telefonul (#4) este asistentul meu portabil pentru spargerea conturilor. Cătușele (#1) au un scop evident.

Iar cartea (#7) e pentru momentele când vânătoarea implică o așteptare îndelungă. Metodele de relaxare care nu-mi consumă bateria merită cărate.

Intru în cafenea. Căldura mă inundă. Îmi verific iar telefonul. Clienții stau la rând de-a lungul unei vitrine cu produse de patiserie, așteptând să se deschidă una dintre cele patru case automate. Pereții sunt decorați cu rafturi. O amestecătură de turiști și studenți stau la mese. Când îmi îndrept camera telefonului spre ei, le pot vedea numele deasupra capetelor, ceea ce înseamnă că niciunul nu are profilul privat. Poate că ținta mea nu e la acest etaj.

Trec pe lângă rafturi, privind de la o masă la alta. Majoritatea oamenilor nu observă ce se întâmplă în jurul lor. Întrebați pe oricine cu ce era îmbrăcată persoana de la masa alăturată, și există șanse mari să nu vă poată răspunde. Dar eu pot. Pot enumera tot ce poartă și cum se comportă fiecare persoană care stă la rând pentru cafea, câți oameni stau la fiecare masă; pot descrie felul în care umerii cuiva sunt aduși puțin cam mult în față, felul în care cei doi care stau unul lângă altul nu-și spun un cuvânt sau felul în care tipul acela e atent să nu aibă contact vizual cu nimeni. Practic, analizez o scenă așa cum fotografia analizează un peisaj: mă relaxez, privesc totul deodată, caut un punct de interes și fac un instantaneu mental pentru a-mi aminti întreaga scenă.

Caut o rupere de ritm, ceva care să-mi atragă atenția.

Privirea mi se oprește asupra unui grup de băieți care citesc pe canapele. Mă uit la ei o vreme, așteptând să dea un semn că ar discuta între ei sau că și-ar pasa mesaje din mână în mână sau pe telefon. Nimic.

Atenția mi se îndreaptă spre scările care duc la etajul al doilea. Fără îndoială, alți vânători se apropie și ei de țintă, iar eu trebuie să ajung înaintea tuturor. Iuțesc pasul în timp ce urc scările.

Nu găsesc pe nimeni acolo, cel puțin în aparență. Apoi remarc zumzetul slab a două voci de la o masă îndepărtată, ascunsă în spatele unei perechi de rafturi care-o face aproape imposibil de văzut dinspre scări. Mă apropii, cu pas ușor, și mă uit printre rafturi.

La masă stă o femeie, cu nasul îngropat într-o carte. Un bărbat stă în picioare lângă ea, fâțâindu-se nervos. Amândoi au profiluri private.

Mă strecor lângă perete, ca să nu mă vadă, și ascult cu atenție.

— Nu mai am timp până mâine, spune bărbatul.

— Îmi pare rău, răspunde femeia. Dar nu prea pot face mare lucru. Șeful meu nu vrea să-ți dea banii ăștia fără măsuri de precauție suplimentare, nu cât timp poliția are un mandat de arestare pe numele tău.

— Mi-ai *promis*.

— Și îmi pare rău, domnule. Vocea femeii este calmă și cinică, de parcă ar mai fi spus asta de multe ori. E sezonul de joc. Autoritățile sunt în alertă.

— Am *trei sute de mii de note* cu voi. Ai idee cât înseamnă asta?

— Da. E treaba mea să știu, răspunde femeia, pe cel mai sec ton pe care l-am auzit.

Trei sute de mii de note. Asta înseamnă cam două sute de mii de dolari, la cursul de schimb valutar de azi. Tipul e pe cai mari. Să pariezi pe Warcross e ilegal în Statele Unite: e una dintre numeroasele legi ale Guvernului care au fost adoptate recent, într-o încercare disperată de a ține pasul cu tehnologia

și infrafracțiunile cibernetice. Când câștigi un pariu pe un meci de Warcross, primești credite în joc care se numesc note. Dar aici e clenciul – ori primești notele astea online, ori într-un loc fizic, unde întâlnești persoane precum doamna asta. Îți schimbi notele la ea, iar ea îți dă bani reali pentru ele, păstrând un comision pentru șef.

— Sunt banii *mei*, insistă tipul.

— Trebuie să ne protejăm. Măsurile suplimentare de siguranță durează. Te poți întoarce mâine-seară și îți putem schimba jumătate din note.

— Ți-am spus că *nu am timp până mâine seară*. Trebuie să părăsesc orașul.

Conversația se repetă, pe același ton. Îmi țin respirația și ascult. Femeia mai trebuie doar să-i confirme identitatea. Mi-jesc ochii, iar buzele îmi schițează un zâmbet ironic, înfometat. Acesta e momentul pentru care trăiesc în orice vânătoare, când piesele de puzzle împrăștiate pe traseu se unesc într-un ansamblu închegat, când văd ținta în fața ochilor, gata s-o înșfac. Am rezolvat misterul.

Te-am prins.

Conversația lor devine mai animată, iar eu îmi scot telefonul și trimit un mesaj poliției.

Suspect în custodie.

Primesc un răspuns aproape instantaneu.

IPNY A FOST ANUNȚAT.

Îmi scot pistolul cu electroșocuri din rucsac. Se prinde preț de o secundă în marginea fermoarului și scoate un sunet abia auzit. Conversația se oprește. Printre rafturi, bărbatul și femeia își ițesc capetele către mine, asemeni unor căprioare surprinse de faruri.

Bărbatul îmi vede expresia. Chipul îi este acoperit de un strat de transpirație, iar părul îi este lipit de frunte. Trece o fracțiune de secundă.

Trag.

O ia la goană. L-am ratat la milimetru. *Bune reflexe*. Femeia țâșnește și ea de la masă, dar puțin îmi pasă de ea. Mă grăbesc după el. Sare treptele câte trei o dată, aproape rostogolindu-se. Din buzunare îi cad telefonul și câteva pixuri. Gonește spre intrare, când ajung la primul etaj. Țâșnesc pe ușa rotativă, pe urmele lui.

Ieșim în stradă. Oamenii scot strigăte uimite când bărbatul îi dă în lături. O turistă cu mâna pe aparatul foto cade pe spate. Dintr-o mișcare, îmi scot skateboardul electric de pe umăr, îl las la pământ, sar pe el și îl lovesc cât pot de tare cu călcâiul. Scoate un scrâșnet ascuțit, iar eu mă avânt în față, gonind pe trotuar. Bărbatul se uită în spate și mă vede ajungându-l din urmă. Continuă să fugă în stânga, pe stradă, panicat.

Cotesc în direcția lui într-un unghi atât de îngust, încât marginea plăcii protestează la contactul cu pavajul, lăsând în urmă o dungă lungă, neagră. Țintesc cu pistolul cu electroșocuri spatele bărbatului și trag.

Țipă și se împleticește. Începe să se zbată din nou, însă îl ajung din urmă. Mă prinde de gleznă. Mă împiedic și îl lovesc. Privirea lui e sălbatică, are dinții încleștați și maxilarul tensionat. Scoate un cuțit. Îi văd sclipirea în lumină, chiar la timp. Îl împing de pe mine și mă rostogolesc la distanță, înainte să mă poată înjunghia în picior. Îl prind de geacă și trag din nou, de data asta de aproape. Drept la țintă. Corpul îi devine rigid și se prăbușește pe pavaj, tremurând.

Sar pe el. Genunchiul meu îl apasă cu putere în spate, iar el geme la pământ. Sirenele poliției se aud de după colț. Un

cerc de oameni s-a format în jurul nostru, cu telefoanele scoase, înregistrând.

— N-am făcut nimic, scheaună bărbatul, iar și iar, cu falca încleștată. Vocea îi e distorsionată de faptul că-l țin la pământ. Femeia dinăuntru... Îți pot spune cum o cheamă...

— Taci! i-o tai scurt, strecurându-i cătușele pe mâini.

Spre surprinderea mea, tace. Răufăcătorii nu ascultă întotdeauna. Nu mă las până când nu trage lângă noi o mașină de poliție, până când nu văd girofarul roșu și albastru reflectându-se pe zid. Doar atunci mă ridic și mă îndepărtez, asigurându-mă că țin mâinile la vedere. Pielea mă furnică de la adrenalina unei vânători reușite. Îi privesc pe cei doi polițiști ridicându-l în picioare.

Cinci mii de dolari! Când a fost ultima dată când am avut măcar jumătate din banii ăștia deodată? Niciodată. O să fiu mai puțin disperată o vreme, o să-mi plătesc chiria și asta-l va liniști pe proprietar. Îmi mai rămân 1.550 de dolari, o *avere*. Mă gândesc la celelalte facturi. Poate mănânc și altceva decât ramen deseară.

Îmi vine să sar în sus de bucuria victoriei. Voi fi bine – până la următoarea vânătoare.

Durează un moment să-mi dau seama că polițiștii se îndepărtează cu prizonierul fără ca măcar să-mi arunce o privire. Zâmbetul mi se șterge.

— Hei, doamnă polițistă! strig, grăbindu-mă s-o ajung din urmă. Aveți de gând să mă duceți la secție pentru recompensă sau nu? Ne vedem acolo?

Polițista îmi aruncă o privire care nu pare să corespundă cu ideea că tocmai le-am prins un infractor. Pare exasperată și are cearcăne întunecate sub ochi, care-mi spun că nu prea s-a odihnit.

— N-ai fost prima, îmi spune.

Tresar, clipind des.

— Poftim? exclam eu.

— Un alt vânător ne-a telefonat înaintea ta.

Pentru o clipă, tot ce pot face e să mă holbez la ea. Apoi scuip o înjurătură.

— *Ce vrăjeală!* Ați văzut cum s-a desfășurat totul. Mi-ați confirmat alerta cu toții!

Ridic telefonul, ca ofițerul să poată vedea mesajul primit. Chiar atunci, bateria alege să-și dea ultima suflare.

Nu că asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile. Ea nici măcar nu se uită în direcția telefonului.

— A fost doar un răspuns automat. Conform mesajelor *mele*, am primit prima alertă de la un alt vânător din zonă. Recompensa merge la primul care anunță, fără excepții.

Ridică din umeri, empatic, dar e cel mai idiot detaliu tehnic pe care l-am auzit.

— Pe naiba! mă răstesc eu. Cine e celălalt? Sam? Jamie? Sunt singurii care mai pieptăneau zona. Îmi ridic brațele în aer. Știți ceva? Mă mințiți. Nu există un alt vânător. Nu vreți să plătiți. O urmăresc. V-am scutit de o treabă murdară. Asta-i înțelegerea, de asta *orice* vânător alege oamenii pe care vouă vă e lene să-i prindeți. Îmi datorati asta și...

Partenerul polițistei îmi apucă brațul și mă împinge atât de tare, încât aproape cad.

— Înapoi! îmi spune, mârâind. Emika Chen, nu-i așa? Are cealaltă mână pe pistolul aflat în teacă. Da, îmi amintesc de tine.

N-am de gând să mă opun unei arme încărcate.

— Bine. Bine. Mă forțez să fac un pas înapoi și ridic mâinile. Plec, bine? Plec acum.

— Știu c-ai petrecut deja o vreme în închisoare, puștoaico. Se uită urât la mine, cu privirea dură scânteind, înainte să i se alăture partenerii. Nu mă forța să-ți ofer iar ocazia.

Aud radioul poliției chemându-i într-un alt loc. Zgomotele din jurul meu se estompează, iar imaginea din mintea mea, cu cei cinci mii de dolari, începe să se destrame, până când devine de nerecunoscut. În doar treizeci de secunde, victoria mea a fost aruncată în brațele altuia.